

[Wihjelm]

get frem, der har stået et andet sted engang, så gælder det, selv om det blev frafaldet den gang i 1966, selv om det aldrig blev vedtaget, selv om det bevidst blev skudt ud. Det er forsøg på lovgivning ad bagdøren, og det er det samme som at sige: det er flintrende ligegyldigt, hvad der står i disse love, vi kan helt tilsidesætte denne forsamling, vi kan afskaffe den, for boligministeren kan da bare aftale med sine embedsmænd, hvad der nu er hensigtsmæssigt.

Jeg mener, at der foreligger en interessant situation, også juridisk naturligtvis, bl. a. fordi dette bilag I ligger der. I dette bilag I har boligministeren ønsket at udvalgets flertal skulle gå ind på at skrive, at man var enig i ministeriets udlægning af sagen. Men det blev jo ikke resultatet. Den opfordring har ligget der, det bilag ligger der, men det har end ikke flertallet i udvalget bestående af regeringspartierne villet være med til, for det er ikke det, der kom til at stå i betænkningen. Man har faktisk afvist den henstilling, der kom fra regeringen, om at sige sådan og sådan fra udvalgsflertallets side. Det er da ganske interessant.

Det, der står tilbage i betænkningen, er, at boligministeren har sagt, at det er nu hans fortolkning. Det bliver ydermere lattervækkende ved, at det ikke engang er rigtigt, for boligministeren har samtidig sagt til pressen – og det kan man finde i fremtiden, hvis man ønsker disse fortolkningsbidrag – at han erkender, at der er fortolkningsstrid og usikkerhed, men det, regeringen ønsker, er at opretholde usikkerheden om denne paragraf. Det er han citeret for vidt og bredt, og jeg har også selv hørt ham sige det. Alligevel skriver han i betænkningen, at han er helt sikker på, at det skal fortolkes strikte i modstrid med den klare ordlyd i selve lovteksten.

Jeg mener derfor, det er rigtigt, hvad det mindretal, vi deltager i, har skrevet i betænkningen: vi ønsker ikke nogen ændring af denne lov, den er stjerneklar i forvejen, der står klart og tydeligt, at ejendomme opført af almenyttige boligselskaber ikke kan udstykes. Det kan ikke siges tydeligere. Når forhistorien i øvrigt viser, at det er ganske bevidst, at det står sådan, så kan det ikke gøres tydeligere. Derfor er vores indstilling forkastelse af lovforslaget, netop med den begrundelse, at vi ikke ønsker retstilstanden ændret.

Boligministeren er jo begyndt at sige, at vi har vigtigere ting at tage os for, og det er jo ingenting at diskutere. Jeg vil godt understrege, at det er ministeriet og regeringen, der har rejst dette problem, det er ikke os. Det var den tidligere boligminister, der blev lokket på glatis og lige pludselig begyndte med – på baggrund af denne fejlfortolkning og dette hjernespind – at true lejere i det almenyttige byggeri, i strid med loven, med at lejlighederne kunne udstykkes. Det er boligministeriet, der har rejst dette problem, det er såmænd ikke os andre.

Til allersidst, bortset fra alt dette pindehuggeri på det juridiske område: det mest interessante er selvfølgelig det politiske indhold. Det mest interessante er, at her er – jeg vil godt indrømme delvis ved et held – en lovparagraf vedtaget for 13 år siden, der støtter lejerne, hvis de er ude i vanskeligheder med deres huslejer, som sikrer dem mod, at deres boligafdelinger kan blive udstykket i ejerlejligheder, hvis de går økonomisk ned. Jeg vil godt indrømme, at det er lidt af et held, og det er lidt af en tilfældighed, for den situation havde man givetvis ikke forudset i 1966, men sådan er nu altså den paragraf. Det er meget sjældent, man finder en paragraf til støtte for lejere her i landet. Her var der altså en.

Det politisk interessante er så, at socialdemokratiet har gjort alt, hvad man kunne, for at undergrave den sikring af lejerne i det almenyttige byggeri, der lå i denne bestemmelse, har mistænkeliggjort bestemmelsen, har forsøgt at forvride fortolkningen af den, har gjort alt undtagen det eneste, som de netop ikke tør, nemlig at stille sig op og foreslå, at loven skal ændres efter deres hensigt. Det tør man ikke, for man kender godt reaktionen, man kender henvendelsen fra disse nogle og tyve socialdemokratiske borgmestre fra de områder, som ville blive ramt af dette her, der henvendte sig sidste år og sagde: det kan vi simpelt hen ikke bære. Derfor forsøger man med alle mulige krumspring at få det samme resultat frem uden at skulle stemme om en egentlig ændring af denne lov. Det er selvfølgelig det politisk interessante, at socialdemokratiet melder sig som de første til at undergrave den lejerbeskyttelse, der lå i denne paragraf, og det er selvfølgelig det væsentlige. Men så må de op og stå på den, så må de op og sige: o.k., vi stemmer for den